

ȘFÂNTUL
GRIGORIE SINAITUL
1255- 1346

PREFACEREA CEA BUNĂ

Trândăvia, fiind o patimă greu de biruit, moleșește trupul. Iar moleșindu-se trupul, se moleșește împreună cu el și sufletul.

Slăbănogindu-se amândouă, prefac amestecarea sucurilor trupului prin împătimirea de plăceri.

Iar împătimirea de plăceri stârnește pofta; pofta naște arderea; arderea produce răscolirea; răscolirea mișcă amintirea; amintirea produce nălucirea; nălucirea aduce momeala; momeala, însoțirea (cu gândul); însoțirea dă loc la încuviințare; iar încuviințarea săvârșește fapta, fie pe cea prin trup, fie pe cea prin atingerile de multe feluri. Și astfel omul, biruit, cade.

Răbdarea în tot lucrul naște bărbăția; bărbăția, hotărâre;

hotărârea, stăruință; stăruința, prelungirea lucrului sau adăugirea lui; prelungirea potolește neînfrânarea trupului și domolește împătimirea poftelor de plăcere. Iar pofta trezește acum dorul; dorul, dragostea; dragostea, râvnă; râvnă, căldura; căldura, mișcarea la lucru; mișcarea, sânguința; sânguința, rugăciunea; rugăciunea, liniștirea; liniștirea naște vederea; vederea, cunoștința; cunoștința, pătrunderea tainelor; și sfârșitul tainelor e cunoașterea lui Dumnezeu (teologia). Iar rodul cunoașterii lui Dumnezeu este dragostea desăvârșită; al dragostei, smerenia; al smereniei, nepătimirea; al nepătimirii, vederea înainte, proorocia și preștiința. Dar încă nu are cineva de aici virtuțile desăvârșite, nici nu micșorează dintr-odată păcatul. Ci sporind pe încetul virtutea, ajunge și păcatul câte puțin la neștiință.

Sursa: Șfântul Grigorie Sinaitul, Filocalia VII

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 4 aprilie	18:00	Șfântul Maslu
Sâmbătă 8 aprilie	08:00	Utrenia și Șfânta Liturghie → Sâmbăta lui Lazăr
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 9 aprilie	08:00	Utrenia și Șfânta Liturghie → Duminica a 6-a din Post (a Floriilor)
	18:00	Denia → Șfânta și Marea zi Luni

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București



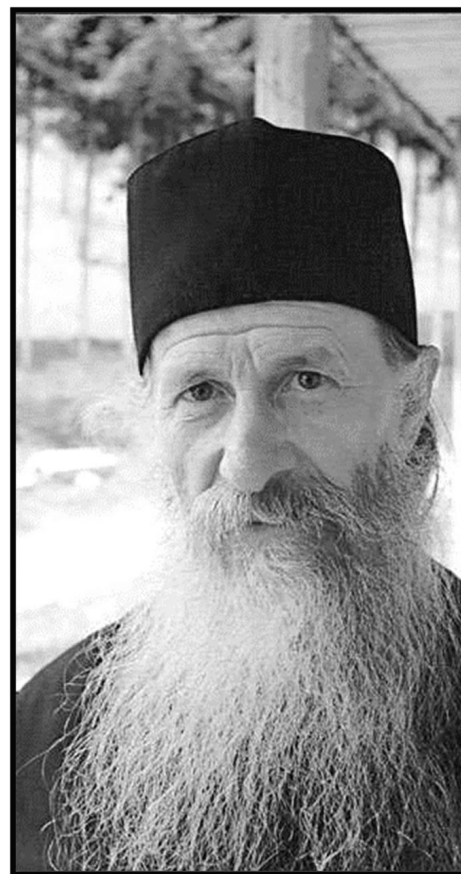
BULETINUL PAROHIEI

ȘFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„A pătimi pentru Hristos înseamnă a răbda cele ce ni se întâmplă.”

– Șfântul Grigorie Sinaitul

Nr. 481 / 2 aprilie 2023



RUGĂCIUNEA
DESCUIE CERUL

Pentru ce a făcut Dumnezeu lumea cea nevăzută și pe cea văzută? Poate din nevoie sau din întâmplare? Nu. Ci numai pentru ca să-L slăvească neîncetat pe Ziditorul. Căci ce fac altceva îngerii în ceruri decât să slăvesc veșnic pe Treimea cea de o Ființă? Dar oamenii, pe pământ, nu trebuie să-i imite oare pe îngeri? Căci după Șfântul Ioan Damaschin, omul este „un înger amestecat” (Dogmatica). Adică, în el sunt și puteri îngerești, spirituale, și puteri omenești, materiale. El are deci misiunea divină să se înalte neîncetat peste hotarele firii sale, peste nevoile cele pământești, ca să se facă un înger întrupat. Și cum va putea face acest lucru? Numai dacă va zbura către Dumnezeu, pe aripile rugăciunii curate.

Iar din vremea căderii lui Adam, rugăciunea a devenit și mai necesară. Străin de rai și izgonit de la fața Ziditorului său, săracul Adam a început a suspina dintru adânc, a început a plânge cu lacrimi după raiul

PĂRINTELE
IOANICHIE BĂLAN

1930 - 2007

pierdut, a început a se ruga. Toate vietățile sunt mulțumite cu mediul lor, numai omul nu mai află mângâiere și odihnă pe pământ. Păsările cântă vesele în codri, fluturii zboară în aer, peștii saltă în ape limpezi, oile se îndestulează cu iarba câmpului, numai omul - acest călător fără patrie - nu-și află odihnă sufletului său. El știe că nu este de pe pământ, el simte că în altă parte este casa lui. De aceea nimic nu-l mulțumește în viață, căci, aducându-și aminte de raiul pierdut, de fericirea cea nemuritoare, îndată, cuprins de nostalgia veșniciei, începe a suspina, începe a se ruga.

Iată, așa s-a născut rugăciunea în om, așa a ajuns ea pe pământ împreună cu dânsul. Rugăciunea s-a născut în inima omului ca un dar dumnezeiesc și s-a revărsat peste spinii pământului, ca o necesitate.

Ce este deci sfânta rugăciune? Mai întâi, este o datorie. Când toate zidirile slăvesc pe Dumnezeu, cum ar putea omul să tacă? Cum ar putea să asculte cântecul păsărilor, murmurul apelor, adierea vânturilor, freamătul mărilor - și el să stea nepăsător? Dacă tot universul ceresc formează o veșnică cântare închinată Dumnezeirii, dator este și omul, acest mic univers, să se înroleze la mărețul cor al zidirilor, al naturii, al întregului univers. Căci afară de om, toate celelalte zidiri de la aștri până la firele de iarbă nu au altă grijă decât să slăvească pe Dumnezeu.

Rugăciunea pentru om mai este și un dar, viața omului de la leagăn până la mormânt este o cale scurtă pe pământ, dar plină de o mulțime de dureri, necazuri, primejdii și lacrimi.

Și cum o va putea străbate acest străin călător, de nu va avea un sfetnic lângă el, un toiag, o bună călăuză? Și aceasta este numai sfânta rugăciune. Cu ea omul se trezește în brațele maicii sale, cu ea crește în viață, cu ea în inimă pornește în lupta vieții pentru a-și câștiga pâinea cea de toate zilele. Cu rugăciunea se culcă, cu ea pe buze se scoală, cu ea merge pe drum, cu ea îmbătrânește, cu ea se duce spre mormânt. Cu rugăciunea omul se înalță spre cer, prin ea se întâlnește cu Dumnezeu său, prin ea se amestecă cu îngerii, prin ea biruiește toate ispitele vieții. Căci rugăciunea este sufletul creștinătății.

Iar după Sfinții Părinți, rugăciunea este maica tuturor virtuților, căci din sânul ei toate celelalte se nasc și se întăresc. Rugăciunea este înălțarea minții către Dumnezeu, este vorbirea cea mai intimă a omenirii cu Mântuitorul ei. Rugăciunea este viața lumii, inima credinței, cununa nădejzii, sufletul Bisericii, podoaba cântărilor, cununa biruinței, arma creștinătății. Rugăciunea este pacea familiilor, bucuria soților, apărarea copiilor, alinarea bolnavilor, mângâierea văduvelor, întărirea bătrânilor. Rugăciunea este izvorul păcii în lume. Fără de rugăciune nici un suflet omenesc nu poate via, nu se poate mântui.

Rugăciunea descurie cerul și iarăși îl leagă. Rugăciunea arde pe draci, spală păcatele, îmblânzește pe oameni, unește inimile, pierde mânia, înseninează fața omului, bucură conștiința. Rugăciunea sporește credința, înmulțește dragostea,

izvorăște lacrimile, usucă patimile, vestejește mândria. Rugăciunea naște pe sfinți, mângâie pe pustnici, întărește pe mucenici în văpaie. Rugăciunea pogoară focul Duhului Sfânt peste Prea Curatele Taine, întetește văpaia căldurii dumnezeiești pe altarul inimii noastre.

Lipsa rugăciunii, dimpotrivă, este pierzarea lumii, căderea omenirii în cumplite păcate, înstrăinare veșnică de Dumnezeu. Lipsa rugăciunii este plâns fără mângâiere, boală fără leac, întuneric fără de lumină. Unde nu este rugăciune, stăpânesc toate patimile, se răzvrătesc inimile, se îngâmfă mințile, se războiesc oamenii, se despart soții, suspină pe drumuri copiii. Fără de rugăciune nu poate lumea trăi, căci de unde lipsește ea, lipsește însuși Iisus Hristos. (...)

Dacă este așa de mare darul și puterea rugăciunii, apoi ea are cei mai mulți dușmani și anume: satana, lumea, trupul, grijile vieții etc. Dar cel mai mare dușman al rugăciunii este satana. El face orice numai ca omul să nu se roage, să nu vorbească cu Dumnezeu. În vremea rugăciunii, el îi dă omului alte ocupații, îl îndeamnă să vorbească, să citească ceva, să mănânce, să doarmă, sau chiar să facă o faptă bună, numai să nu se roage. Dar dacă creștinul îl biruiește și începe a se ruga, diavolul face atunci o ispită, o tulburare, ceartă în casă, ca omul să se roage tulburat. Seara îi dă omului somn, dimineața lenevire, peste zi nenumărate griji, iar în sărbători îi dă dureri de cap sau îi trimite prieteni în familie, ca să nu meargă la biserică.

Vai, cât de mulți creștini sunt înșelați de diavolul, câți nu se roagă de rușinea oamenilor, câți nu mai găsesc timp de rugăciune toată viața, pentru că sunt robi ai lumii!

Sunt totuși mulți credincioși care se roagă, dar nu li se împlinesc cererile. De ce? Pentru că nu știu ce cer. Amăgiți de satana sau de plăcerile lumii, credincioșii noștri nu se roagă cum trebuie, nu cer mai întâi cele de folos, adică mântuirea sufletului, iertarea păcatelor, pocăință, tărie în credință, răbdare în ispite, ci mai întâi cer spor în cele pământești, viață lungă, viitor fericit, cinste de la oameni etc., asemenea celor doi ucenici din Evanghelie. De aceea Domnul îi înfruntă, zicând: *Nu știți ce cereți.*

Nimeni să nu se lenevească la sfânta rugăciune. Orice vietate slăvește pe Dumnezeu, fiecare zidire cântă Ziditorului. Ba și aștrii cerești, cu o melodie neînțeleasă de noi, preamăresc pe Domnul (Sfântul Vasile - Hexaimeron). Păsările cerului, florile câmpului - toate slăvesc pe Făcătorul. Numai noi oamenii dormim mult, mâncăm, vorbim deșertăciuni, suntem foarte ocupați. Până și păsările ne fac de râs. Dimineața când noi dormim încă, ce frumos mai cântă păsările acolo la geam, pe crengile copacilor! Este însă o pasăre - erodiul - care numai la miezul nopții cântă. Ce bine ar fi să-i putem urma ei!

Sursa: doxologia.ro

